

III/44:

O slavném triumfu, kterého král dosáhl nad Maďary

Kolem 1. července vstoupil král na území Saska. Poslové Maďarů mu vyšli vstříc, jako by ho z dávné věrnosti a přízně chtěli navštívit. Ve skutečnosti, jak se mnohým zdálo, zkoumali, jak dopadla občanská válka. Pobyl u krále několik dní, dostali od něj nějaké drobné dary a pak je v míru propustil. Tu se [král] od poslů svého bratra, bavorského vévody, dozvěděl: „Hle, jednotlivé oddíly Maďarů napadají tvé hranice a rozhodli se, že se s tebou utkají.“ Jakmile to král uslyšel, okamžitě se vypravil proti nepřítelům, jako by za sebou ani neměl útrapy právě skončené války. Vzal s sebou pouze nepočetné oddíly Sasů, protože hrozila válka také ze strany Slovanů. Dal rozbít tábor poblíž hradu Augsburgu, kde se spojil s bavorským a franským vojskem. S velmi silnou jízdou dorazil do tábora i vévoda Konrád a jeho příchod vojáky natolik povzbudil, že již nechtěli bitvu [s Maďary] nadále odkládat. Konrád se totiž vyznačoval velmi odvážnou povahou a navíc i bystrým úsudkem, což není statečným lidem vlastní. Ať už jel na koni nebo napadal nepřátele jako pěší, byl nesmiřitelným válečníkem a drahý svým přátelům v míru i ve válce. [Průzkumné] voje lapků obou vojsk hlásily, že vzdálenost mezi oběma stranami již není veliká. Poté, co byl v táboře vyhlášen půst, bylo nařízeno připravit se na zítřejší bitvu. Vojáci vstali za svítání, dali si [pozdrav] míru a zavázali se přísahou, nejprve svému vojevůdci a pak sobě navzájem, že si budou [v boji] nápomocni. Poté se vztyčenými praporce vyrazili z tábora v počtu přibližně osmi legií. Vojsko bylo vedeno přes obtížně schůdná místa, aby se nepřítelům nenaskytla příležitost ostřelovat šiky šípy, čehož se [jinak] obratně dopouštěli skryti za křovinami. První, druhá a třetí legie se skládaly z Bavorů a v čele těchto jednotek stáli prefekti vévody Jindřicha. Sám se totiž bojů neúčastnil, sužovala ho nemoc, jíž později podlehl. Čtvrtou legii tvořili Frankové, jejichž velitelem a ochráncem byl vévoda Konrád. Pátá legie byla největší a nazývala se královská, protože v ní byl sám vládce. Obklopovali ho vojáci, vybraní z tisíců celého vojska, a svěží mládí. Před ním [nesli praporec] s archandělem [Michaelem], v jehož ruku bylo vítězství, a [vojáci] kolem něho stáli v těsném šiku. Šestou a sedmou legii tvořili Švábové. V jejich čele stál Burkhard, za něhož se provdala dcera králova bratra. Osmou [legii] tvořili Češi, tisíc vybraných vojáků, muži vyzbrojeni spíše zbraněmi než štěstěnou. Nacházela se zde také veškerá zavazadla a vybavení, jako by to, že je legie nejzadnější, ji činilo také nejbezpečnější. Nicméně události se sebehly jinak, než se předpokládalo. Maďaři totiž na nic nečekali a překročili řeku Lech, obešli vojsko a začali poslední legii ostřelovat šípy. Poté se s ohromným křikem pustili do

útočce, některé [z bojovníků] zabili, jiné zajali, zmocnili se všech zavazadel a zbylé muže z této legie zahnali na útěk. Podobným způsobem Maďaři napadli sedmou a šestou legii, řadu vojáků pobili a zbytek donutili k útěku. Jakmile král pochopil, že bitva se nevyvíjí příznivě a že nepřátelé dorážejí na zadní šiky, vyslal vévodu [Konráda] spolu s čtvrtou legií, který vysvobodil zajatce, zmocnil se kořisti a uvedl ve zmatek lapkovské voje nepřítele. Když byly tyto šiky rozprášeny na všechny strany, vrátil se vévoda Konrád ke králi pod vítěznými praporci. Kupodivu tak [vévoda] dosáhl vítězství s novým vojskem, téměř nezkušeným v boji, zatímco zkušení vojáci, zvyklí na vítěznou slávu, otáleli.